

Οι απολογίες «καταπέλτης» των Ορέστη και Λυδίας Καττή στη δίκη των Σεπολίων, που πήρε αναβολή για την Τρίτη 17 Μάη

Την Παρασκευή 6 του Μάη αναμενόταν να ολοκληρωθεί με έκδοση δικαστικής απόφασης η δίκη των 4 από τους 5 συλληφθέντες στα Σεπόλια στις 17-11-2021, αλλά αυτό δεν έγινε λόγω κωλύματος της προέδρου της έδρας• έτσι, πήρε αναβολή για την Πέμπτη 17 Μάη.

Υπενθυμίζεται ότι στις 17-11-2021 αγωνιστές και αγωνίστριες βρέθηκαν στους δρόμους για να τιμήσουν το Πολυτεχνείο και έσπασαν την αντιδημοκρατική απαγόρευση των «δημόσιων συναθροίσεων», που επέβαλε η κυβέρνηση της ΝΔ με πρόσχημα την πανδημία. Δέχθηκαν απρόκλητη επίθεση από αστυνομικούς και στη συνέχεια βρέθηκαν και κατηγορούμενοι για διάφορα αδικήματα. Η αστυνομία και τα όργανά της, κατά την προσφιλή τους τακτική, απάντησαν με άγρια καταστολή, ξυλοδαρμούς και τραυματισμούς διαδηλωτών και καταδίωξη πολιτών στους δρόμους της Αθήνας. Οδήγησαν δεκάδες πολίτες στο νοσοκομείο και έστησαν κατηγορητήρια σε βάρος των θυμάτων της αστυνομικής βίας και καταστολής (αντίσταση κατά της αρχής, εξύβρισης, διατάραξη κοινής ειρήνης κ.α.). Μέχρι σήμερα, οι δράστες αστυνομικοί βρίσκονται στο απυρόβλητο, ουδεμία κατηγορία.

Και στην περιοχή των Σεπολίων, η αστυνομία επιτέθηκε άγρια, κυνηγώντας ανθρώπους σε στενά. Ξεχώρισε η αγριότητα της μεταχείρισης της οικογένειας Καττή. Η αστυνομία δεν δίστασε να χτυπήσει και να συλλάβει τον Ορέστη Καττή στην πόρτα του σπιτιού του, να χτυπήσει τη μητέρα του, και ακολούθως να χτυπήσει και να συλλάβει την αδελφή Λυδία Καττή και τον πατέρα μέσα στο αστυνομικό τμήμα, όπου πήγαν για να διαμαρτυρηθούν, οδηγώντας στη νοσηλεία των δύο γονιών. Μαζί με τα δύο παιδιά

της οικογενείας Καττή, συλληφθέντες και «κατηγορούμενοι» είναι ένας φίλος τους φοιτητής και ένας οικογενειακός φίλος.

Κατά τη διάρκεια της δίκης, οι σκευωρίες της αστυνομίας αποκαλύφθηκαν και τα στημένα κατηγορητήρια κατέρρευσαν. Είναι, δε, χαρακτηριστικό πως οι αστυνομικοί της Ασφάλειας που βρίσκονταν μέσα στο ακροατήριο διαρκώς προκαλούσαν τους κατηγορούμενους και τους παρευρισκόμενους, καταδεικνύοντας ακόμη μια φορά τη μανία και τις σκοτεινές πρακτικές με τις οποίες δρα η αστυνομία.

Οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες, και ευρύτερα το κοινωνικό κίνημα της αλληλεγγύης και της υπεράσπισης των δημοκρατικών ελευθεριών δεν τρομοκρατούνται, αντίθετα αποκαλύπτουν με τους αγώνες τους τις κρατικές σκευωρίες και απαιτούν την **πλήρη απαλλαγή από κάθε κατηγορία των τεσσάρων «κατηγορουμένων».**

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΡΕΣΤΗ ΚΑΤΤΗ

Δικαστήρια Ευελπίδων 11 Μάρτη 2022

Πρ: Τι έχετε να μας πείτε για το περιστατικό που συνέβη στα Σεπόλια στις 17 Νοεμβρίου του 2020;

Ορέστης: Καταρχάς, ήμουν εκείνη τη μέρα στο δρόμο, ήμουν στην πορεία. Αλλά θα ήθελα να ξεκινήσω λίγα χρόνια πίσω, πριν από αυτό. Για μένα αυτή η μέρα συμβολίζει πολλά, γιατί όταν ήμουν πολύ μικρός πήγαινα στο Πολυτεχνείο, με πήγαιναν οι γονείς μου, άκουγα τις ιστορίες των ανθρώπων που εκείνες τις μέρες ζούσαν το Πολυτεχνείο. Μου δημιουργούσε μεγάλο δέος, όλη αυτή η ανδρεία και ο ηρωισμός αυτών των ανθρώπων που δώσαν τη ζωή τους, άλλοι πήγαν στα ξερονήσια για πολλά χρόνια. Και όλα αυτά εμένα με συγκινούσαν και σαν μικρό παιδί. Και όλα αυτά τα χρόνια που πέρασαν μέχρι τα 25 μου χρόνια είναι πολύ δυνατά χαραγμένα στη μνήμη μου.

Οπότε εκείνη τη μέρα δεν θα μπορούσα σε καμία περίπτωση να μην είμαι εκεί, να μην είμαι στο δρόμο, δεν θα μπορούσα σε καμία περίπτωση να προδώσω όλα αυτά που οι γονείς μου μου είχαν διδάξει και μου είχαν περάσει, όλα αυτά που κι εγώ σαν άνθρωπος μεγάλωνα και αισθανόμουν, μέσα από αυτά κατάλαβα πως είναι η ζωή, πως πρέπει να παλεύεις γι' αυτήν και πώς πρέπει να ζεις σαν άνθρωπος. Οπότε εγώ γι' αυτό ήμουν στο δρόμο εκείνη τη μέρα. Γι' αυτό ήθελα να κατέβω να διαδηλώσω, παρά τις απαγορεύσεις.

Θεωρώ ότι έκανα το μηδαμινό πράγμα που θα μπορούσε να κάνει ένας άνθρωπος. Δεν έκανα κάτι μεγαλειώδες με το κατέβω στο δρόμο. Δεν έκανα κάτι... Ενώ ήξερα ότι είναι απαγορευμένη η πορεία εκείνη τη μέρα, ότι είναι απαγορευμένες οι συγκεντρώσεις άνω των 4 ατόμων. Τα ήξερα όλα αυτά. Αλλά νομίζω ότι, όχι μόνο εγώ, και τα υπόλοιπα παιδιά και ο υπόλοιπος κόσμος σε όλη την Ελλάδα, που κατέβηκε, είχε μέσα του αυτό το αίσθημα, ότι εμείς κάνουμε αυτό το μηδαμινό πράγμα, ότι κατεβαίνουμε στο δρόμο για να διεκδικήσουμε τα αυτονόητα, το ψωμί γιατί σήμερα ...

Δουλεύω κι εγώ από τα 18 μου, έχω δουλέψει σε διάφορες δουλειές. Καταρχάς, δεν μπορούμε να ζήσουμε γιατί παίρνουμε 400 ευρώ. Να πάμε για μία μπύρα, να πάμε διακοπές, να κάνουμε κάποια πράγματα που θέλουμε δεν μπορούμε. Δεν έχουμε ελευθερία γιατί βλέπουμε ότι σήμερα όπως είναι τα πράγματα βγαίνουμε στο δρόμο να διαδηλώσουμε και μας χτυπάνε, δεν μας αφήνουν, μας φιμώνουν. Και για την παιδεία, που δεν θέλω να το αναλύσω τώρα. Κατέβηκα γι' αυτούς τους λόγους στο δρόμο.

Πρ: Μιας και είπατε ότι ξέρατε ότι εκείνη τη μέρα γνωρίζατε για την απαγόρευση, εσείς πιστεύατε μέσα σας τι; Ότι έχετε δικαίωμα να διαδηλώσετε; Πώς ας πούμε ενώ λέτε ότι ξέρατε ότι είχε απαγορευτεί εκείνο το πράγμα, οποιαδήποτε συνάθροιση, όχι μόνο εκείνη τη μέρα, πώς μας λέτε ότι θεωρούσατε ότι είχατε το δικαίωμα να πάτε; Σας είπε κάποιος; Καταρχάς ανήκετε σε κάποια ομάδα;

Ο: Ανήκω σε πολιτική οργάνωση και ανήκω και στη λαϊκή συνέλευση Κολωνού. Αλλά εκτός από αυτό, εγώ σαν άνθρωπος, όπως έχω μάθει και από την ίδια μου την οικογένεια και από το πώς μεγάλωσα, ένιωθα χρέος ότι έπρεπε να βγω στο δρόμο και να υπερασπιστώ και να διεκδικήσω όλα αυτά τα πράγματα.

Πρ: Αρά δηλαδή όταν βγήκατε να διαδηλώσετε ήσασταν πεπεισμένος ότι κάνετε κάτι παράνομο ή νιώθατε ότι αυτό που κάνετε είναι δικαίωμα σας παρά την απαγόρευση από το Κράτος;

Ο: Εγώ είχα την πεποίθηση μέσα μου ότι αυτό που κάνω δεν υποβάλλεται στη λογική του παράνομου ή νόμιμου. Ένιωθα ότι αυτό που κάνω είναι δικαίωμα, ότι είναι υποχρέωση μου να μπορώ να...

Πρ: Άλλο σας λέω. Για να καταλάβω λιγάκι. Η απαγόρευση από την πολιτεία για οποιαδήποτε διαδήλωση εκείνη τη μέρα, παρόλο που ήταν η ημέρα που τιμάται το Πολυτεχνείο ήταν δεδομένη. Αυτό είναι δεδομένο, αυτό είναι γεγονός. Αλλά εσείς, γιατί εσείς απολογείσθε εδώ, νιώθατε ότι είχατε το δικαίωμα να το κάνετε παρά την απαγόρευση γιατί αυτή η απαγόρευση νιώθατε ότι αγγίζει τα όρια κάποιας υπέρμετρης περιστολής των δικαιωμάτων σας; Αυτό θέλω να μου πείτε.

Ο: Θεωρώ ότι έπρεπε να το κάνουμε αυτό το πράγμα. Θεωρώ ότι με αυτήν την απόφαση που πήρε η αστυνομία ήταν περιστολή των δικαιωμάτων. Από εκεί και πέρα, ήθελα να πω το εξής. Ότι όταν εγώ, γιατί εκείνη τη μέρα, είχαν βγάλει να μη γίνουν συναθροίσεις άνω των 4 ατόμων λόγω υγειονομικής... Ωραία. Όταν εγώ βγήκα στο δρόμο για να πάω στο σταθμό Λαρίσης ανέβηκα στο μηχανάκι μου και έκανα μία βόλτα για να μπορέσω να πάω μέχρι εκεί. Αυτό που αντίκρυσαν ήταν άδειες πλατείες, άδεια καφενεία και κόσμος φοβισμένος στα σπίτια του. Δημιούργησαν δηλαδή εκείνη τη μέρα. Γύρισαν δηλαδή σαν να... Γυρίσανε 47 χρόνια πίσω. Προσπάθησαν μέσω της υγειονομικής... Με τη δικαιολογία ότι εξαπλώνεται ο ιός προσπάθησαν να κάνουν ένα ολοκληρωτικό καθεστώς εκείνη τη μέρα, το οποίο καταπατά τις ελευθερίες και τα δικαιώματα των ανθρώπων. Ενώ λίγους μήνες μετά ορδές

τουριστών κατέκλυσαν τα μεγάλα ξενοδοχεία σε όλα τα νησιά μόνο και μόνο για το κέρδος και δεν τους ενδιέφερε κάποιος ιός, δεν τους ενδιέφερε κάποια συνάθροιση άνω των 4 ατόμων.

Πρ: Σας είχε ενημερώσει κάποιος ότι υπήρχαν αντιδράσεις από συντεταγμένα όργανα είτε ανήκουν σε πολιτικούς φορείς είτε σε κομματικούς είτε σε οργανώσεις χωρίς απόχρωση πολιτική, κομματική οι οποίοι είχαν αντιταχθεί στην απαγόρευση του Κράτους και επηρεασμένος από αυτό κατεβήκατε σε αυτή τη διαδήλωση.

Ο: Εμείς εξ αρχής σαν πολιτική οργάνωση είχαμε πάρει απόφαση να κατέβουμε εκείνη τη μέρα.

Πρ: Αυτό είναι δεδομένο κύριε κατηγορούμενε. Το ξέρουμε γιατί διαδηλώσατε έτσι κι αλλιώς. Άλλο σας ρωτάω. Λίγο καταλάβετε με τι θέλω να σας πω. Είχατε ενημερωθεί είτε από την πολιτική οργάνωση που ανήκετε είτε σαν άτομο από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης είτε από μόνος σας εν πάση περιπτώσει ότι υπήρχαν αντιδράσεις για την απαγόρευση διαδήλωσης τη συγκεκριμένη μέρα από οργανώσεις και φορείς κομματικούς ή πολιτικούς ή συλλόγους ή από οργανώσεις που έχουν τέλος πάντων άλλο χαρακτήρα, όχι κομματικό.

Ο: Ναι ναι αυτό το ξέρω. Εγώ ήθελα να πω...

Πρ: Για πείτε λίγα παραπάνω γι' αυτό.

Ο: Για ποιο; Η οργάνωση μας, άλλες οργανώσεις, συνδικαλιστικές οργανώσεις, φοιτητικοί σύλλογοι, ανήκω κι εγώ σε φοιτητικό σύλλογο.

Πρ: Ο φοιτητικός σύλλογος του Πολυτεχνείου λοιπόν.

Ο: Ναι είμαι στο Πολυτεχνείο, Τοπογράφος Μηχανικός και είχαμε πάρει απόφαση ότι αυτό

Πρ: Ο φοιτητικός σύλλογος λοιπόν είχε πάρει απόφαση ότι...

Ο: Όλοι οι φοιτητικοί σύλλογοι στην Ελλάδα είχαν πάρει

απόφαση,ότι αυτό είναι παράνομο και ότι έχουμε δικαίωμα να κατέβουμε, να διαδηλώσουμε με τα μέτρα ασφαλείας όπως κάναμε και στις προηγούμενες πορείες όλο αυτό το διάστημα της πανδημίας.

Πρ: Και η πολιτική οργάνωση στην οποία ανήκετε, της οποίας το πολιτικό πρόγραμμα δεν γνωρίζω, είχε πάρει απόφαση;

Ο: Ναι είχε βγάλει ανακοίνωση ότι αυτό είναι παράνομο και ότι καταστέλλει τα δικαιώματά μας και ότι έχουμε το δικαίωμα να διαδηλώσουμε.

Πρ: Έτσι λοιπόν είχατε κι εσείς από κει την πεποίθηση ότι η απόφαση αυτής της Κυβέρνησης να απαγορεύσει τις διαδηλώσεις ήταν παράνομη και έτσι πιστεύατε ότι είχατε κι εσείς το δικαίωμα να διαδηλώσετε; Αυτό θέλετε να μας πείτε;

Ο: Ναι. Εγώ έφτασα στο σημείο στο σταθμό Λαρίσης που ήταν η συγκέντρωση μας. Υπήρχαν ομιλίες από όσους ήταν παρευρισκόμενοι. Μίλησαν γιατροί γιατί ένα βασικό αίτημα που υπήρχε, ένας λόγος που εμείς κατεβήκαμε ήταν για να συνδυάσουμε το σύνθημα του Πολυτεχνείου, το φέραμε στο σήμερα, με το κομμάτι της υγείας, το οποίο μας ένοιαζε με την πανδημία και είπαμε ότι, και αυτό που έλεγαν οι γιατροί στις ομιλίες τους και αυτό λέγαμε κι εμείς ως πολιτική οργάνωση ήταν ότι για να μην πεθαίνει ο κόσμος στα ράντζα των νοσοκομείων πρέπει να δώσουν λεφτά για την υγεία πρέπει να δώσουν ΜΕΘ, να δώσουν λεφτά για ΜΕΘ, πρέπει να προσλάβουν γιατρούς. Οπότε αυτά λέγαμε εμείς στην συγκέντρωση. Η αστυνομία ήταν απέναντι. Εμείς κάναμε την εκδήλωση μας εκεί πέρα με τα μέτρα ασφαλείας.

Πρ: Τι μέτρα ασφαλείας κρατούσατε;

Ο: Κρατούσαμε αποστάσεις, είχαμε μάσκες.

Πρ: Είχατε κάποιον συντονιστή που έβλεπε αν τηρούνταν τα μέτρα αυτά;

Ο: Ναι είχαμε συντονιστή γιατί είμαστε πολιτική οργάνωση. Ήταν και άλλες πολιτικές οργανώσεις εκεί πέρα και υπήρχε ένα όχι ακριβώς βήμα, έβγαινε ένας άνθρωπος μίλαγε. Υπήρχε μία διαδικασία. Δεν ήταν ότι ήμασταν χύμα κόσμος. Ήταν πολύ συγκεκριμένο αυτό που κάναμε.

Πρ: Υπήρχε κάποιος ο οποίος έλεγχε την τήρηση των μέτρων;

Ο: Ναι ναι υπήρχε ένας άνθρωπος ο οποίος έλεγε κρατάτε αποστάσεις, φοράτε μάσκες αλλά κι από μόνοι μας εμείς όσοι κάναμε αυτό το πράγμα. Κι έγινε αυτή η εκδήλωση. Κράτησε περίπου 1 ώρα στο σταθμό Λαρίσης. Δεν υπήρχε καμία διάλυση από την αστυνομία.

Πρ: Στη διαδήλωση αυτή που συμμετείχατε εσείς συμμετείχαν και κάποια άλλοι από τους κατηγορούμενους;

Ο: Όλοι, όλοι συμμετείχαν. Και ο περισσότερος κόσμος. Η αδερφή μου, ο κύριος Καβακλής. Όλοι όλοι συμμετείχαμε κανονικά.

Πρ: Με τους άλλους κατηγορούμενους γνωρίζετε;

Ο: Ναι ναι είναι φίλος οικογενειακός ο κ. Λιβάνης και ο Νικόλας είναι φίλος παιδικός, είμαστε μαζί από το σχολείο.

Πρ: Έγινε η διαδήλωση όπως λέτε με την τήρηση των μέτρων ασφαλείας.

Ο: Ναι έγινε η διαδήλωση και μετά πήραμε την απόφαση. Τώρα δεν θυμάμαι ποιος είπε με τους αστυνομικούς ότι ωραία και ειρηνικά θα φύγουμε, θα περάσουμε την υπόγεια διάβαση για να περάσουμε απέναντι και μαζευόμαστε εκεί, ανοίγουμε το πανό το οποίο έλεγε τα συνθήματά μας για ψωμί, παιδεία, υγεία, ελευθερία και ξεκινάμε και λέμε ότι θα κάνουμε μια διαδήλωση στη γειτονιά μας γιατί πιστεύουμε ότι ο κόσμος ο οποίος είναι κλεισμένος στα σπίτια του να σπάσει αυτό το φόβο, να ακούσει ότι υπάρχει και μία άλλη φωνή από την τηλεόραση και τον ΣΚΑΪ, ότι υπάρχει κόσμος ο οποίος αντιδρά, ο οποίος θέλει να παρθούν μέτρα για όλα αυτά τα πράγματα και με τις αποστάσεις και τις μάσκες μας

όπως ήμασταν και πριν προσπαθήσαμε και κάναμε μία πορεία.

Πρ: Άρα αφού είχε τελειώσει η διαδήλωση...

Ο: Αφού είχε τελειώσει η διαδήλωση με τις ομιλίες είπαμε ότι θα κάνουμε μία διαδήλωση στη γειτονιά μας. Πήγαμε τε ουσιαστικά από το Σταθμό Λαρίσης προς τη γειτονιά μας. Είπαμε ότι θα καταλήξουμε στο μετρό. Το είχαμε πει εξ αρχής ότι θα καταλήξουμε στο μετρό γιατί ήταν ο μόνος σταθμός που είχε μείνει ανοιχτός. Είχανε κλείσει και το Στ. Λαρίσης και την Αττική. Για να μπορεί να φύγει ο κόσμος.

Πρ: άρα είχατε πει ότι η πορεία θα ξεκινήσει από το σταθμό Λαρίσης και θα καταλήξει στο μετρο;

Ο: Ναι για να μπορεί ο κόσμος εκεί να τελειώσουμε και να φύγουμε. Στην πορεία που κάναμε ο κόσμος έβγαινε στα μπαλκόνια. Άλλος έβγαινε για να δει τι ακριβώς συμβαίνει, άλλοι βγαίνανε και χειροκροτούσαν, άλλοι βγαίνανε και φώναζαν και αυτοί συνθήματα μαζί μας και κατάλαβα εγώ από αυτό το αίσθημα, ότι πιστεύω ότι κάναμε πολύ καλά που κάναμε αυτή την πορεία, γιατί σπάσαμε το φόβο που είχε δημιουργηθεί στον κόσμο εκείνη τη μέρα και δώσαμε στον κόσμο να καταλάβει ότι μέσα από τη διεκδίκηση και να το να παλεύεις για κάποια πράγματα που αφορούν τη ζωή σου και την υγεία σου ότι μπορείς μέσα από αυτόν τον τρόπο να τα διεκδικήσεις και πρέπει να το κάνεις αυτό το πράγμα. Εμείς κάναμε αυτή την πορεία, περάσαμε δίπλα από το Α.Τ Κολωνού, δεν υπήρχε κανένας αστυνομικός, καμία αστυνομική δύναμη.

Πρ: Από το σταθμό Λαρίσης μέχρι τα Σεπόλια εννοείτε;

Ο: Ναι δεν υπήρχε κανένας αστυνομικός, καμία αστυνομική δύναμη. Κι επειδή είμαι από τη γειτονιά πήγαινα μπρος πίσω στο κομμάτι της πορείας για να δω που να στρίψουμε, σε ποιο στενό, για να πάμε πιο γρήγορα στα Σεπόλια, δεν υπήρχε κανένας αστυνομικός. Και γενικά δεν είχαμε καμία διάθεση μέσα στην ίδια μας τη γειτονιά εφόσον θέλαμε να πούμε ένα σύνθημα να συνειδητοποιήσει ο κόσμος ο οποίος βγαίνει στα μπαλκόνια τι

πραγματικά λέμε. Δεν υπήρχε καμία διάθεση, δεν θα το έκανα ποτέ στη γειτονιά μου να σπάσουμε κάποιο πεζοδρόμιο, να σπάσουμε κάποιο αμάξι, τον άλλον που ίσως να ξέρω που μένει δίπλα μου. Οπότε εμείς με ανοιχτά τα πρόσωπά μας, τις μάσκες μας, χωρίς κουκούλες και τέτοια κάναμε την πορεία μας και καταλήξαμε στο μετρό στα Σεπόλια. Και την ώρα που σταματάμε κατεβαίνει κάποιος στο μετρό, γιατί ανέβαινε κόσμος προς τα πάνω και πιστέψαμε ότι μπορεί να κλείσουν το σταθμό όπως και τους άλλους και πραγματικά έτσι έγινε. Κατέβηκε λοιπόν ένας άνθρωπος κάτω και ζητήσαμε από τον υπεύθυνο εκεί να μην κλείσει ο σταθμός για να μπορέσει ο κόσμος να φύγει.

Πρ: Αρα είχε τελειώσει εκεί η πορεία;

Ο: Είχε τελειώσει εκεί η πορεία. Είχαν μαζευτεί κάποιες σημαίες που είχαμε, στη ντουντούκα λέγαμε ότι τελειώνει η διαδήλωση μας, όλα αυτά τα οποία λέμε και λήγουμε την πορεία. Υπήρχε κάποιος κόσμος ο οποίος περίμενε να μπει στο μετρό, γιατί ήμασταν και κάποιοι από την περιοχή που ήταν στην πορεία, άλλοι πήγαιναν να πάρουν καφέ, άλλοι πήγαιναν στο σούπερ μάρκετ. Υπήρχε μία κατάσταση, όπως το αντιλαμβάνομαι εγώ, ότι διαλυόμασταν και πηγαίναμε στα σπίτια μας. Εγώ μαζί με την αδερφή μου και τη μάνα μου είμαστε στο απέναντι πεζοδρόμιο, ήταν και δυο τρεις φίλοι και θα πηγαίναμε να πιούμε καφέ ή να αράξουμε και εκείνη τη στιγμή μέσα σε πολύ λίγα δευτερόλεπτα αντιλαμβάνομαι εγώ μία ομάδα ΔΕΛΤΑ να βγαίνουν από το στενό, να γκαζώνουν με τα μηχανάκια και να κουνάνε τα πτυσσόμενα στον αέρα και να γκαζώνουν σαν να θέλουν να κάνουν έφοδο κάπου.

Και εκείνη τη στιγμή ακούω τη μάνα μου να λέει πάρε τα κλειδιά του σπιτιού. Είχαν προχωρήσει μπροστά οι φίλοι μου. Ήταν 5,6 άτομα μπροστά. Εγώ εκείνη τη στιγμή κοντοστέκομαι λίγο πιο πίσω με τη μάνα μου, έρχονται τα μηχανάκια. Ο κόσμος αρχίζει και τρέχει. Γιατί υπάρχει μία ερμηνεία γι' αυτό το πράγμα. Και το έχω ζήσει κι εγώ αυτό όταν διαδηλώνουμε πχ για την παιδεία, ότι η συγκεκριμένη ομάδα να τελειώνουμε πχ την πορεία την φοιτητική, να έχουμε τα πανό μας, να μαζεύουμε τις σημαίες

μας, να κάνει μία έφοδο στον κόσμο, να χτυπάνε κόσμο με το μηχανάκι κι εκείνη τη στιγμή φοβηθήκαμε και αρχίζουμε να τρέχουν μπροστά οι φίλοι μου μαζί με την αδερφή μου να μούνε σπίτι μου κι εγώ ξοπίσω τους πήγαινα πιο γρήγορα.

Εκείνη τη στιγμή στρίβουν με τα μηχανάκια, δεν ξέρω για ποιο λόγο. Και τη στιγμή που εγώ έχω μπει μέσα στο σπίτι πετάνε τα μηχανάκια κάτω, μπαίνω στην πυλωτή και αυτό που θυμάμαι γιατί ήταν πολύ δυνατό, θυμάμαι να σκέφτομαι ότι εντάξει τώρα δεν θα γίνει κάτι γιατί έχουμε μπει σπίτι μας, κι όμως εκείνη τη στιγμή που έχω μπει στην πυλωτή, μπαίνουνε μέσα στην πυλωτή, βγάζουν τα ρόπαλα κι αρχίζουνε να κάνουν μία επίθεση μέσα στην πυλωτή και κυνηγάνε τον κόσμο, ο οποίος δεν πρόλαβε καν να μπει μέσα στην είσοδο. Η είσοδος της πολυκατοικίας ήταν στα 6 μέτρα. Οι άλλοι δεν πρόλαβαν καν να μπουν στην είσοδο. Είχαν μπει 3, 4 άτομα. Κυνήγαγαν τον κόσμο, άλλοι πήδαγαν τις μάντρες από πίσω, άλλος πήδηξε για να βγει έξω, κυνηγάγανε με σηκωμένα τα ρόπαλα μέσα στα αμάξια.

Πρ: Αυτός ο κόσμος πόσα άτομα ήταν;

Ο: 7, 8, 10 άτομα. Μπήκαν μέσα στο σπίτι ακολουθώντας την αδερφή μου, γιατί κάποιοι από αυτούς δεν ξέρουν από τη γειτονιά, ούτε στο σπίτι μου μπήκαν γιατί ένιωσαν την απειλή ότι κάποιος τους κυνηγάει. Τους κυνηγάγανε από πίσω. Κοντοστέκομαι στην είσοδο του σπιτιού μου. Βλέπω τη μάνα μου να μπαίνει ανάμεσα στους αστυνομικούς οι οποίοι ήταν με τα ρόπαλα και τα γκλομπ στον αέρα έτσι και κυνήγαγαν, την αδερφή μου από πίσω, κάποιοι ήταν μέσα στο σπίτι κι ο Νικόλας ήταν ακριβώς πίσω από την αδερφή μου κι όπως κοντοστέκομαι εκεί πέρα λέω δεν έχετε καμία δουλειά, είναι το σπίτι μας, είναι η γειτονιά μας, φύγετε από εδώ. Κι όταν το λέω αυτό ξεκινάνε και με δέρνουν με τα γκλομπ.

Πρ: Σας χτύπησαν λέτε;

Ο: Ναι με χτύπησαν με τα γκλομπ 3,4 μαζί,

Πρ: Που σας χτύπησαν;

Ο: Στο κεφάλι οπότε σκύβω, κάνω αυτό

Πρ: Προσπαθήσατε να προστατέψετε το κεφάλι σας με τα χέρια σας λέτε.

Ο: Ναι ασυναίσθητα γιατί τα γκλομπ ερχόντουσαν στο κεφάλι. Δηλαδή δεν σκεφτήκαμε αν θα χτυπήσω ή όχι.

Πρ: Δηλαδή υπήρχαν αστυνομικοί οι οποίοι...

Ο: Ήταν 3 αστυνομικοί οι οποίοι με πλάκωναν με τα γκλομπ στο κεφάλι. Κατέβαιναν δηλαδή τα γκλομπ αστραπιαία. Σκύβω, κοιτάω και το μόνο πράγμα που έχω στο μυαλό μου είναι την αδερφή μου η οποία ήταν από πίσω και τη μάνα μου την οποία τη βλέπω να τη ρίχνουν κάτω εκείνη τη στιγμή και τότε σκέφτομαι ότι Ορέστη εσύ δεν χρειάζεται να νιώσεις φόβο. Πρέπει εσύ να βγεις να υπερασπιστείς τη μάνα σου, την αδερφή σου και τους ανθρώπους που είναι γύρω σου. Κάνω ασυναίσθητα ένα βήμα με τα χέρια πάνω για να βγω προς τα έξω, προς τον κόσμο γιατί φοβήθηκα ότι θα με σκοτώσουν στο ξύλο. Εκείνη τη στιγμή είδα τη μάνα μου μπροστά και λέει αφήστε το παιδί. Τη σπρώχνουν, την τραβάνε, την πετάνε κάτω, μου ρίχνουνε μία μπουνιά.

Πρ: Που σας ρίχνουν μπουνιά; Στο πρόσωπο;

Ο: Στο κεφάλι. Μου ρίχνουνε μπουνιές και εκείνη τη στιγμή με τραβάνε και μου λένε «Εσύ είσαι σύλληψη». Κι όπως με τραβάνε απ' έξω μου περνάνε τις χειροπέδες. Εγώ το μόνο πράγμα που έκανα ήταν να φωνάζω συνθήματα γιατί είχε βγει κόσμος στα μπαλκόνια, φώναζα συνθήματα για το Πολυτεχνείο, μου βγήκε αυθόρμητα εκείνη τη στιγμή ότι το μόνο πράγμα που μπορούσα να κάνω εκείνη τη στιγμή ήταν... Ούτε να αποδράσω κάτι ή να φύγω, δεν θέλω κάτι...

Πρ: Δεν προσπαθήσατε δηλαδή να αντισταθείτε;

Ο: Όχι δεν ήθελα να αντισταθώ γιατί δεν θεωρούσα ότι έχω κάνει κάτι, θεωρούσα ότι με βλέπει ο κόσμος που με ξέρει από μικρό παιδί κι εγώ πώς να το πω, θεωρώ ότι έχω μάθει να είμαι ένας

τίμιος άνθρωπος, ότι εγώ θεωρώ ότι αυτό που έκανα δεν είναι κάτι παράνομο ή κάτι λάθος ή ο,τιδήποτε. Θα φωνάξω συνθήματα, θα πω αυτή είναι η γειτονιά μας, δεν έχετε καμία δουλειά εδώ πέρα και μόνο αυτό έκανα. Και στο βίντεο ακούγεται. Εκείνη τη στιγμή βγαίνω έξω με δεμένα τα χέρια. Βλέπω διάφορο κόσμο να είναι τριγύρω. Ξαναβλέπω τη μάνα μου να έρχεται, να προσπαθεί με ένα σθένος να μπει μπροστά, να μην φοβάται τους εξοπλισμένους και με τα κράνη και όλη αυτή την εξάρτηση και το μόνο πράγμα που λέγανε ήταν να βρίζουν, να της λένε φύγε από εδώ, να βρίζουν την αδερφή μου, να απομακρύνουν τον κόσμο και εμένα να με πιάνουν κεφαλοκλείδωμα για να με καθίσουν κάτω, να με πετάνε κάτω, να με χτυπάνε εκείνη τη στιγμή. Κι εγώ... Απλά με πήρανε και με πήγανε πίσω, σε ένα στενό λίγο πιο κάτω, το οποίο εγώ κατάλαβα εκείνη τη στιγμή ότι το κάνανε επειδή εκεί δεν υπήρχε ακόμα κόσμος να βλέπει από τα μπαλκόνια, επειδή πριν υπήρχε πολύς κόσμος βγήκε, τράβαγε βίντεο, φώναζε γι' αυτό το οποίο συμβαίνει. Με πήγανε πίσω, με καθίσανε κάτω. Υπήρχαν εκεί αστυνομικές δυνάμεις που ήταν παρούσες και κάθονταν μπροστά μου. Εκείνη τη στιγμή εγώ ήμουν σε πολύ δύσκολη στιγμή γιατί δεν μπορούσα να ανασάνω και από τα χτυπήματα και από την ένταση.

Πρ: Εσείς τους ρωτήσατε γιατί όλα αυτά;

Ο: Όχι δεν μίλησα καθόλου, δεν είπα τίποτα. Δεν είπα τίποτα γιατί...

Πρ: Γιατί θα ήταν εύλογο να ρωτήσετε «γιατί με τραυματίζετε;». Ο καθένας...

Ο: Εμένα εκείνη τη στιγμή η αντίδραση μου ήταν ότι δεν θέλω να πω τίποτα σ' αυτούς οι οποίοι το μόνο που κάνουν είναι να χτυπάνε τη μάνα μου και την αδερφή μου και τον κόσμο τον οποίο ξέρω. Ε, και κάθισα κάτω, δεν αντιστάθηκα, δεν έκανα τίποτα, δεν αντιστάθηκαν σε αυτά που μου έλεγαν. Κάθισα κάτω πολύ ήρεμα. Μπροστά έβλεπα τον πατέρα μου να φωνάζει «Τι κάνατε στο παιδί μου;». Αυτό έβλεπα δηλαδή κι έναν κόσμο. Άκουγα τους αστυνομικούς να λένε «Πάρτε τον από δω γρήγορα, πάρτε τον από

δω γρήγορα». Ήρθε ένα περιπολικό εκείνη τη στιγμή, με βάζουν μέσα. Μέσα στο περιπολικό τους λέω γιατί αυτό το πράγμα, τι έχει γίνει. Και οι συγκεκριμένοι αστυνομικοί δεν είχαν καμία σχέση με τους άλλους που ήταν εκεί, που με είχαν χτυπήσει. Και τους έλεγα γιατί γίνεται αυτό το πράγμα. Και δεν μου απαντάγανε. Πάω στο Α.Τ Κολωνού. Με κατεβάζουν κάτω. Με το που κατεβαίνω κάτω έρχεται ένας αστυνομικός και λέει «Παρ' τον από δω γρήγορα, παρ' τον από δω γρήγορα»

Πρ: Υπήρχε κόσμος την ώρα που πήγατε στο τμήμα ;

Ο: Όχι δεν υπήρχε κανένας. Σκάει περιπολικό και λέει πάρτε τον από δω γρήγορα και με πάνε στη ΓΑΔΑ. Στη ΓΑΔΑ ήμουν για πάρα πολύ ώρα δεμένος, δηλαδή αυτό έγινε 4.30 το μεσημέρι και μέχρι τις 9 ήμουν δεμένος. Και τους ζητούσα το λόγο και τους έλεγα δεν έχω κάνει κάποιο έγκλημα για να με δέσετε, δεν θα σηκωθώ να φύγω από τη ΓΑΔΑ να πάω κάπου. Ενωώ αφήστε με να μπορώ να κάτσω, να πιω νερό, να κάνω κάτι. Μου το κάναν νομίζω επιδεικτικά αυτό το πράγμα. Ζητούσα να πάρω τηλέφωνο να πω στους γονείς μου ότι είμαι εδώ και να επικοινωνήσω και με το δικηγόρο. Δεν με αφήνανε. Κατά τις 10, 11 το βράδυ με το που μπαίνω στο γραφείο που ήταν αστυνομικός Διευθυντής ή δεν ξέρω τι ήταν, μου λένε και ότι μπορώ να πάρω τηλέφωνο. Και παίρνω τον πατέρα μου τηλέφωνο και ο πατέρα μου δεν μου μιλούσε. Δηλαδή ήταν πως να το πω, ήταν πως όταν παθαίνεις εγκεφαλικό και δεν μπορείς να μιλήσεις. Και νιώθω ότι κάτι δεν πάει καλά. Πετάω το τηλέφωνο και αρχίζω και φωνάζω τι έχει συμβεί; Τι κάνατε στον πατέρα μου; Εκείνη τη στιγμή μου λένε δεν θα φωνάζεις, δεν θα βρίζεις κι αυτά. Του λέω δεν βρίζω, ρωτάω να μάθω τι έχει γίνει με τον πατέρα μου. Ρωτάω να μάθω τι έχει γίνει. Κι εκείνη τη στιγμή είναι ένας από την ομάδα ΔΡΑΣΗ γιατί φυλάγανε και κάποιους που είχαν πιάσει ακόμα εκτός από μένα και αυτός φωνάζει είμαστε φασίστες και θα κάνουμε ό, τι θέλουμε. Με καθίζει κάτω και εκείνη τη στιγμή σταμάτησα, δεν μπορούσα να κάνω κάτι άλλο. Αυτά. Αυτά είναι για το κομμάτι του πώς έγιναν τα πράγματα. Από εκεί και πέρα θεωρώ ότι όλο αυτό συμβαίνει και όλο αυτό συνέβη κι εκείνη τη μέρα γιατί μας

θεωρούν επικίνδυνους αλλά δεν μας θεωρούν επικίνδυνους, γιατί πετάμε πέτρες και φοράμε κουκούλες. Μας θεωρούν επικίνδυνους, γιατί είμαστε με τα πρόσωπα μας και διεκδικούμε αυτά τα πράγματα τα οποία σας είπα και πριν.

Πρ: Ποιος σας θεωρεί επικίνδυνους που λέτε;

Ο: Η κυβέρνηση και το Κράτος μας θεωρούν επικίνδυνους

Πρ: Η συγκεκριμένη κυβέρνηση;

Ο: Κάθε κυβέρνηση. Δεν θέλω να πω αυτό. Θέλω να πω ότι εμείς εκείνη τη μέρα κάναμε κάτι το οποίο θεωρούσαμε αυτονόητο δικαίωμα μας και θεωρούσαμε ότι το έχουμε υποχρέωση να το κάνουμε. Θεωρώ ότι μας χτυπήσανε και καταστείλανε όλες τις πορείες και όλο τον κόσμο που κατέβηκε σε όλη την Ελλάδα, ακόμα και βουλευτές του ΚΚΕ στο κέντρο της Αθήνας τους χτυπάγανε. Θεωρώ ότι τους πειράζει που κατεβήκαμε, τους πειράζει η μέρα του Πολυτεχνείου, τα συνθήματά μας και αυτό που εκφράζει αυτή η μέρα και αυτός ο αγώνας.

Τους πειράζει γιατί τη στιγμή που εμείς λέμε γι' αυτά τα αιτήματα, για την υγεία, αυτοί την ίδια στιγμή το μόνο που κάνουν είναι να μη δίνουν καθόλου λεφτά για την υγεία, να μη δίνουν καθόλου λεφτά για την παιδεία. Ίσα-ίσα τα ιδιωτικοποιούν όλα και όποιος αντιδράει απέναντι σε αυτό, όποιος έχει φωνή απέναντι σε αυτό το πράγμα, απέναντι στα μέτρα τα οποία απλά μας καταστέλλουν, τον χτυπάνε και τον δέρνουν. Και αυτό το είδαμε και κάποιους μήνες μετά στη Νέα Σμύρνη, όταν ένας απλός άνθρωπος και μία απλή οικογένεια σηκώθηκε και είπε «γιατί γράφεις πρόστιμο;» και τον σαπίσανε στο ξύλο και ξεχύθηκε ένα ποτάμι οργής το οποίο δεν μπορούσαν να ελέγξουν. Αυτό φοβούνται πραγματικά, ένα ποτάμι οργής το οποίο μπορεί να ξεσηκωθεί από νέους ανθρώπους σαν και μένα και άλλους που είναι εδώ μέσα γιατί εμείς το μόνο πράγμα που θέλουμε είναι μία άλλη κοινωνία, θέλουμε να μπορούμε να ζούμε ελεύθεροι, να μπορούμε να μιλάμε ελεύθερα και να μπορούμε να εργαζόμαστε και να σπουδάζουμε με δικαιώματα και να μπορούμε

να είμαστε αξιοπρεπείς απέναντι σε αυτό το οποίο κάνουμε. Αυτό όταν εμείς το διεκδικούμε, αυτό ενοχλεί και πειράζει και αυτό θέλουν δημιουργήσουν, ένα φόβο. Θέλουν να μας δημιουργήσουν τον φόβο ότι αν βγεις έξω και μιλήσεις θα σε πλακώσω και μετά θα έχεις δικαστήριο και πιστεύω ότι γι' αυτό είμαι εγώ εδώ πέρα και οι άλλοι κατηγορούμενοι και άλλες τόσες δίκες θα είναι και άλλες πόσες δίκες έχουν γίνει γι' αυτό το λόγο.

Θεωρώ ότι εμείς σαν άνθρωποι, γιατί δεν θέλω να μιλήσω για τον εαυτό μου, πως έχουμε μάθει να ζούμε και να μπορούμε να διεκδικούμε πράγματα για τη ζωή μας. Έτσι έχουμε μεγαλώσει. Θεωρώ ότι όλα αυτά είναι δικαίωμα μας. Έτσι καταλαβαίνουμε τη ζωή. Δηλαδή δεν νομίζω ότι θα μπορούσαμε να ζήσουμε διαφορετικά. Δεν θα μπορούσα να κλειστώ στο σπίτι μου και να μη βγω στο δρόμο να πω αυτά που πιστεύω. Γι' αυτό εκείνη τη μέρα ήμουν στο δρόμο και θα ήμουν ξανά και ξανά και θα ξαναείμαι στο δρόμο κι εγώ και οι υπόλοιποι. Και αυτό είναι πραγματικά που τους φοβίζει και εμείς εδώ που ερχόμαστε με αυτό το θάρρος και λέμε αυτά τα πράγματα, πραγματικά τους ευχαριστώ που μου δώσαν το δικαίωμα να μπορώ να έρθω να μιλήσω εδώ σε σας και να πω ότι εμείς δεν σκεφτόμαστε με κανένα μίσος απέναντι σε κάποιον άνθρωπο. Εμείς, αντίθετα, έχουμε μία πανανθρώπινη σκέψη και για τη ζωή και για τον άνθρωπο. Οπότε εμείς το μόνο που θέλουμε είναι στο σήμερα να μπορούμε να ζούμε ελεύθερα και να μπορούμε να έχουμε όνειρα τα οποία όπως καταλαβαίνω δεν έχουν κάποιοι. Και εμάς μας τα έχουν πετσοκόψει.

Πρ: Πόσο χρονών είστε;

Ο: 25

Πρ: Και σπουδάζετε στο Πολυτεχνείο;

Ο: Ναι είμαι στο Πολυτεχνείο τώρα τελειόφοιτος. Δουλεύω από τα 18 μου σε δουλειές ντελίβερι, σε διάφορα τέτοια.

Πρ: Μάλιστα. Θέλω να σας κάνω μερικές ερωτήσεις ακόμα. Όταν είπατε ότι ήσασταν στο σταθμό των Σεπολίων εκεί που κατέληξε η

πορεία. Εκεί είπατε ότι εμφανίστηκαν κάποιοι έφιπποι αστυνομικοί. Ε υπήρξε κάποια πρόκληση από τους διαδηλωτές που ήταν εκεί που να δικαιολογούσε των έφιππων αστυνομικών που μας περιγράψατε.

Ο: Θα σας πω.

Πρ: Γιατί εδώ κάποιοι έχουν καταθέσει. Για να το κάνω πιο συγκεκριμένο και να μου απαντήσετε πιο συγκεκριμένα, ότι υπήρξε πρόκληση από το πλήθος, ότι πετούσαν οι διαδηλωτές πέτρες, καδρόνια και αυτός ενδεχομένως θα μπορούσε να οδηγήσει λογικά σε μία επέμβαση. Υπήρξε αυτό;

Ο: Όχι δεν υπήρξε γιατί καταρχάς δεν υπήρχε καμία περίπτωση στη γειτονιά στην οποία έχω μεγαλώσει που υπάρχουν άνθρωποι που ξέρω ακόμα και τον περιπτερά που είναι εκεί πέρα, δεν υπήρχε καμία περίπτωση να σπάσω πεζοδρόμιο στη γειτονιά που έχω μεγαλώσει , αλλά και γενικά να πετάξω πέτρα. Ένα είναι αυτό. Και δεύτερον και να είχαμε αυτό το πράγμα τα δευτερόλεπτα και τα κλάσματα του δευτερολέπτου που ξεκινήσανε ένα μηχανάκι να γκαζώσει και να κάνει 150 μέτρα δεν θα μπορούσα κάπως να καλύψω τα χαρακτηριστικά μου και να...Και ακόμα περισσότερο θα σηκωνόμουν να φύγω και θα έτρεχα αν είχα κάνει κάποια παράνομη πράξη. Είχα τη δυνατότητα να τρέξω σπίτι μου. Να μπω σπίτι μου και να μη γίνει όλο αυτό.

Πρ: Όταν φτάσατε στο σταθμό των Σεπολίων δεν σας περίμενε αστυνομική δύναμη;

Ο: Όχι δεν υπήρχε τίποτα και δεν ξέραμε ότι κάποιος θα έρθει. Εμφανίστηκαν άξαφνα και έτρεχαν με τα μηχανάκια τους και η εικόνα ήταν ένας πανικόβλητος κόσμος να τρέχει, να μπαίνει μέσα στα σούπερ μάρκετ και ο κόσμος που ήταν να πάει προς το σπίτι μου να τρέχει προς το σπίτι μου.

Πρ: Υπήρξαν κάποιες φωτογραφίες τις οποίες φαντάζομαι τις έχετε δει και σεις κατά τη διάρκεια τη ακροαματικής διαδικασίας... Ε όλοι οι αστυνομικοί που ήρθαν εκεί στα Σεπόλια είχαν εξάρτηση και κρίνη;

Ο: Είχαν όχι απλά εξάρτηση. Ήταν όλοι ντυμένοι. Δηλαδή δεν υπήρχε κάποιο σημείο... Με καλυμμένα τα χαρακτηριστικά τους. Εγώ ήθελα να σας πω ότι δεν έχω κάποιο λόγο να κρύψω τα χαρακτηριστικά μου απέναντι στον κόσμο και στη γειτονιά την οποία μένω. Οι μόνοι που είχαν καλυμμένα τα χαρακτηριστικά τους ήταν οι αστυνομικοί. Τα μόνα πράγματα τα οποία φαίνονταν ήταν τα μάτια. Δηλαδή δεν μπορούσες να δεις τι υπάρχει πίσω από αυτό, τι μπορεί ο άλλος να σκέφτεται, να δείχνει με το πρόσωπο του. Το μόνο που έβλεπες ήταν μάτια να σε κοιτάνε με μίσος και να σε βαράνε. Μόνο αυτό έβλεπα εγώ. Δεν έβλεπα κάτι άλλο. Και εγώ απλά έτρεξα, μπήκα στο σπίτι μου και απλά μετά έτρωγα ξύλο. Σαν αίσθηση, πώς το ένιωσα εγώ τουλάχιστον.

Πρ: Ο αστυνομικός ο ένας λέει ότι χτύπησε το χέρι του και σας αποδίδει αυτή την κατηγορία. Τι έχετε να πείτε απέναντι σε αυτήν την κατηγορία;

Ο: Κοιτάχτε, όταν ήμουν εκεί το μόνο πράγμα που έκανα ήταν να καλύψω το κεφάλι μου και μετά βγαίνοντας μου ρίχνουν μία μπουνιά, προσπαθώ να έχω στο μυαλό μου τη μάνα μου την οποία την έχουν χτυπήσει. Βγαίνω έξω και μου δένουν τα χέρια. Δεν ξέρω αν εγώ θα μπορούσα σε αυτήν την κατάσταση να κάνω κάποια πράξη που να βλάψει τους αστυνομικούς.

Πρ: Ο αστυνομικός ...

Ο: Τώρα αν έτσι όπως βαράγανε τα γκλομπ κάποιος χτύπησε το χέρι του δεν ξέρω, τι να σας πω. Δηλαδή βαράγανε τα γκλομπ ασταμάτητα. Άμα δείτε και στο βίντεο δεν σταματάει να κατεβάζει το χέρι του. Κι εγώ εκείνη την ώρα δεν καταλάβαινα. Έβλεπα απλά το ξύλο και είχα στο μυαλό μου τη μάνα μου και...

Πρ: Και το χέρι του κυρίου αστυνομικού πώς τραυματίστηκε όπως κατέθεσε;

Ο: Τι να σας πω. Εγώ πιστεύω ότι μπορεί να χτυπήσανε μεταξύ τους όπως κατεβάζανε τα γκλομπ και βαράγανε, δηλαδή εγώ πώς να προλάβω να έχω στο μυαλό μου να κάνω κίνηση, να πιάσω κάποιον και να τον χτυπήσω. Εγώ το μόνο πράγμα που είχα στο μυαλό μου

ήταν να καλυφθώ εγώ, τη μάνα μου την οποία την έβλεπα να είναι ακριβώς εδώ και να είναι μπροστά μου και να τη ρίχνουν κάτω. Βγαίνω έξω για να σταματήσω να τρώω ξύλο στην πυλωτή, για να με δει ο κόσμος δηλαδή και να σταματήσουν γιατί όταν βλέπουν βίντεο σταματάνε.

Πρ: Θεωρείτε ότι θα μπορούσατε να αντιδράσετε αποτελεσματικά στην προσπάθεια των αστυνομικών να σας χειροπεδήσουν και μετά να σας συλλάβουν;

Ο: Εγώ σας είπα ότι καθ' όλη τη διάρκεια αυτού του σκηνικού δεν είχα σκεφτεί καθόλου να φύγω. Γιατί θεωρούσα ότι δεν είχα κάνει κάτι το οποίο είναι παράνομο. Άμα ήθελα να φύγω να μπω μέσα στο σπίτι μου δεν θα μπορούσα να φύγω.

Πρ: Ναι αλλά θα μπορούσατε να μην έχετε υπολογίσει ότι θα οδηγηθείτε στη σύλληψη.

Ο: Ναι αλλά όταν με βράγανε και με χτυπάγανε... θα μπορούσα να είχα γλιτώσει και το ξύλο σας λέω. Αυτό λέω. Αλλά δεν... Κάθισα εκεί. Γιατί θεωρούσα ότι δεν έχω κάποιο....

Πρ: Νομίζατε ότι δεν θα φάτε ξύλο τότε. Όταν τα πράγματα εκτραχύνθηκαν όπως περιγράφετε εσείς δεν αντιδράσατε;

Ο: Όχι όχι δεν αντέδρασα γιατί δεν μπορούσα να αντιδράσω. Είχα βάλει τα χέρια μου και να καλύψω το κεφάλι μου και αυτό που είχα στο νου μου ήταν τη μάνα μου που την έβλεπα να την χτυπάνε. Αυτό μόνο. Ήξερα εκείνη τη στιγμή ότι θα φάω πολύ ξύλο και απλά βγήκα έξω, εκεί στην πυλωτή όπως φαίνεται και στο βίντεο και απλά εκεί μου ξαναρίχνουνε μία μπουνιά και με τραβάνε να με σύρουν να μην είμαι εκεί μπροστά. Μπήκαν μέσα 7, 8 αστυνομικοί στην πυλωτή πάνοπλοι. Όπως φαίνεται στο βίντεο. Δηλαδή ήξερα από την αρχή ότι αν μιλήσω θα φάω πολύ ξύλο και απλώς σκέφτηκα ότι πρέπει να υπερασπιστώ κάποια πράγματα και να είμαι εκεί. Θα μπορούσα να μπω σπίτι μου. Πείτε μου και κάτι άλλο

Πρ: Πείτε μου και κάτι άλλο. Οι αστυνομικοί φορούσαν γάντια ;

Ο: Ναι βέβαια φορούσαν αυτά τα γάντια τα οποία είναι για το μηχανάκι τα οποία έχουν πάνω. Είναι κοκκάλινα, έτσι πλαστικό...Εξάρτηση παραπάνω. Είχαν εξάρτηση στα πόδια, αλεξίσφαιρα γιλέκα. Δηλαδή και να θέλω να χτυπήσω κάποιον δεν νομίζω να μπορώ να το κάνω. Δηλαδή και να ήμουν σε θέση να χτυπήσω κάποιον δεν θα μπορούσα να το κάνω. Δεν είναι απλώς ότι. Είναι δύο μέτρα και...

Πρ: Καμία ερώτηση από έδρα;

(Σιγή)

Πρ: Καλώς. Καθίστε.

Πηγή: kedda2021.blogspot.com